

opusdei.org

Nota doktrynalna na temat niektórych aspektów ewangelizacji

Kongregacja Nauki Wiary
ogłosiła z datą 14 grudnia 2007
“Notę doktrynalną na temat
niektórych aspektów
ewangelizacji”. Zamieszczamy
jej szerokie streszczenie.

03-01-2008

Publikujemy streszczenie noty,
opublikowane przez Biuro Prasowe
Stolicy Apostolskiej. W nawiasach

kwadratowych podane są numery punktów noty.

I. Wprowadzenie

1. "Nota doktrynalna" poświęcona jest głównie wykładowi pojmowania chrześcijańskiej misji ewangelizacyjnej przez Kościół katolicki jako głoszenia Ewangelii Jezusa Chrystusa; słowo "Ewangelia" jest tłumaczeniem słowa greckiego "evangelion" z Nowego Testamentu. "Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu. Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy będzie potępiony" (Mk 16, 15-16)". [n. 1]

2. "Nota doktrynalna" cytuje encyklikę papieża Jana Pawła II "Redemptoris missio", przypominając, że "każda osobna ma prawo usłyszeć Dobrą Nowinę Boga, który objawia się i daje w Chrystusie, by w pełni wypełnić swoje

powołanie. Prawu temu odpowiada obowiązek ewangelizacji". [n. 2]

3. Istnieje dziś "rosnący zamęt" dotyczący misyjnego nakazu Kościoła. Niektórzy utrzymują, że "wszelka próba przekonania innych w kwestiach religijnych stanowi ograniczenie wolności", sugerując, że wystarczy "zachęcić osoby do postępowania zgodnie z sumieniem" i "pomagać ludziom być bardziej ludźmi bądź wierniejszymi swojej religii, że wystarczy budować wspólnoty zdolne działać na rzecz sprawiedliwości, wolności, solidarności", bez stawiania na nawrócenie na Chrystusa i na wiarę katolicką.

Inni twierdzą, że nie należy promować nawrócenia na Chrystusa, albowiem można zostać zbawionym bez wyraźnego poznania Chrystusa i bez formalnej przynależności do Kościoła. "W obliczu takich

zagadnień, Kongregacja Nauki Wiary uznała za niezbędne ogłoszenie niniejszej noty". [n. 3]

II. Niektóre implikacje antropologiczne

4. Pewne formy agnostycyzmu i relatywizmu odmawiają człowiekowi zdolności do poznania prawdy, podczas gdy ludzka wolność nie może być oderwana od odwołania do prawdy. Bóg obdarzył ludzi rozumem i wolą, aby mogli poznać i pokochać to, co jest dobre i prawdziwe. Ostateczna realizacja powołania osoby ludzkiej polega na akceptacji objawienia Bożego w Chrystusie, jak głosi to Kościół.

5. Nie można angażować się w poszukiwanie prawdy licząc wyłącznie na własne siły, gdyż poszukiwanie to nieuchronnie zakłada pomoc innych oraz ufność w wiedzę otrzymaną od innych. Tym samym nauczanie i dialog, poprzez

które pobudza się osobę, w pełnej wolności, do poznania i miłowania Chrystusa, nie stanowi bezprawnej ingerencji w wolność człowieka, “co raczej uzasadnioną ofertę i posługę, która może uczynić owocniejszymi relacje między ludźmi”. [n. 5]

6. Po to, ażeby przyjęli je inni, przekazywanie prawdy jest też w harmonii z naturalnym pragnieniem człowieka, by dzielić się z innymi swymi dobrami, które dla katolika obejmują dar wiary w Jezusa Chrystusa. Członkowie Kościoła oczywiście pragną dzielić z innymi wiarę, którą darmo dostali.

7. Poprzez ewangelizację, kultury w sposób pozytywny wchodzą w kontakt z prawdą Ewangelii. Jednocześnie poprzez ewangelizację członkowie Kościoła katolickiego otwierają się na przyjęcie darów innych tradycji i kultur, albowiem “wszelkie spotkanie z konkretną

osobą czy kulturą może ujawnić mniej wyjaśniony do tej pory potencjał Ewangelii, który wzbogaci życie konkretnych chrześcijan oraz Kościoła". [n. 6]

8. Nie ma miejsca w chrześcijańskiej ewangelizacji na wszelkie podejście do dialogu, które pociąga przymus bądź niestosowne nakłanianie, nie liczące się z godnością i wolnością religijną obu stron dialogu.

III. Niektóre implikacje eklezjologiczne

9. "Od Zesłania Ducha Świętego (...) Ewangelia z mocą Ducha, przepowiadana jest wszystkim ludziom, aby uwierzyli i stali się uczniami Chrystusa oraz członkami Jego Kościoła". "Nawrócenie" jest "przemianą mentalności i działania", wyrazem naszego nowego życia w Chrystusie; jest wymiarem chrześcijańskiego życia.

10. Dla chrześcijańskiej ewangelizacji “przyjęcie nowych członków do Kościoła nie jest poszerzeniem grupy władzy, lecz wejściem w sieć przyjaźni z Chrystusem, która łączy niebo i ziemię, kontynenty i odmienne epoki”. W tym znaczeniu “Kościół jest zatem nosicielem obecności Boga i w związku z tym narzędziem prawdziwej humanizacji człowieka i świata”. [n. 9]

11. “Nota doktrynalna” cytuje “Konstytucję duszpasterską o Kościele w świecie współczesnym” (“Gaudium et Spes”) Soboru Watykańskiego II, by stwierdzić, że poszanowanie wolności religijnej i jej krzewienie “nie mogą w żadnej mierze uczynić nas obojętnymi na wolność i dobro. Owszem, to sama miłość popycha uczniów Chrystusa do głoszenia wszystkim ludziom prawdy, która zbawia”. [n. 10] Ta misja miłości wypełniania być musi przez

głoszenie słowa i świadectwo życia.
“Ażeby światło prawdy
promieniowało na wszystkich ludzi,
konieczne jest nade wszystko
świadectwo świętości. Słowo z
trudem zostanie przyjęte, jeśli
przeczy mu postępowanie”. Oprócz
tego czytamy w “Nocie”, która cytuje
adhortację apostolską “Evangelii
nuntiandi” papieża Pawła VI, że
“nawet najpiękniejsze świadectwo
okaże się na dłuższą metę bezsilne,
jeśli nie oświeca go, nie
usprawiedliwia (...) i nie wyjaśnia
wyraźne i jednoznaczne
przepowiadanie Pana Jezusa”. [n. 11]

IV. Niektóre implikacje ekumeniczne

12. Dokument Kongregacji Nauki
Wiary podtrzymuje znaczenie roli
ekumenizmu w misji
ewangelizacyjnej Kościoła. Podziały
chrześcijan mogą poważnie
zaszkodzić wiarygodności misji

ewangelizacyjnej Kościoła. Jeśli ekumenizm zdoła doprowadzić do większej jedności chrześcijan, również ewangelizacja okaże się bardziej skuteczna.

13. Kiedy ewangelizacja katolicka odbywa się w kraju, gdzie żyją chrześcijanie niekatolicy, katolicy muszą pełnić swoją misję zwracając najwyższą uwagę na “autentyczne poszanowanie ich tradycji i ich duchowego bogactwa” oraz na “szczerego ducha współpracy”. Ewangelizacja może postępować na drodze dialogu, a nie prozelityzmu. Z chrześcijanami niekatolikami katolicy winni prowadzić nacechowany szacunkiem dialog miłości, dialog, który byłby nie tylko wymianą poglądów, ale także wymianą darów, tak aby pełnia środków zbawienia dana była towarzyszom dialogu. W ten sposób zachęca się ich do głębszego nawrócenia na Chrystusa.

“W związku z tym należy podkreślić, że jeśli chrześcijan niekatolik, z przyczyn sumienia i przekonany o prawdzie katolickiej, prosi o wejście w pełną jedność z Kościołem katolickim, należy uszanować to jako dzieło Ducha Świętego i jako wyraz wolności sumienia i religii. W tym przypadku nie ma mowy o prozelityzmie w przypisywanym temu terminowi ujemnym znaczeniu”. [12]

V. Wnioski

14. “Nota doktrynalna” przypomina, że nakaz misyjny należy do autentycznej natury Kościoła. W związku z tym przytoczony zostaje cytat papieża Benedykta XVI.

“Głoszenie i świadectwo Ewangelii są pierwszą posługą, jaką chrześcijanie oddać mogą każdej osobie i całemu rodzajowi ludzkiemu, powołanym do przekazywania wszystkim miłości Boga, która objawiła się w pełni w

jedynym Odkupicielu świata, Jezusie Chrystusie". Końcowy paragraf zawiera cytat z pierwszej encykliki Benedykta XVI "Deus caritas est":
"Miłość, która pochodzi od Boga, łączy nas z Nim i «przemienia nas w My, które przerasta nasze podziały i sprawia, że stajemy się jednym, aby na końcu Bóg był wszystkim we wszystkich» (por. 1 Kor 15, 28)".

KAI, Biuro Prasowe Stolicy Apostolskiej, ewangelizacja.pl

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/nota-doktrynalna-na-temat-niektorych-aspektow-ewangelizacji/>
(17-03-2026)